

pásztázza végig a teremtést? Nem tudta a választ, csak azt, hogy reggel, de talán még délelőtt is, egy ideje mindig jobban van egy kicsit, ráér, bármit elkezdhet, mert még nem késő. De délután már egyre pocskékab-
bul érzi magát, s mikor estébe fordul a nap, rájön, hogy menthetetlen
az egész. Talán ha nyugatnak utazna egyfolytában, menekülven a nap-
nyugta elől, talán akkor sikerülne, így semmiképp.

A trafikosnő lassan visszabiceg a boltba, dűnnyög magában. Bezzeg
a képeslapot itt hagyta, hát megírni ki fogja, talán én?! No mindegy,
szaladj csak, aranyom, végül is megfizetted már mindenért, most az
egyszer elengedlek.

Nem bírja tovább visszatartani a nevetését, az valósággal kitör belőle.

Azért egyet ne felejtés el, te ördögfióka! Az a másik, a történet sze-
replője, az lakik csak ott, érted?

De ő már nem tud megállni.

Friss elmuló lett végül, úgyszólván gyermek. Saját jövőjét látja ma-
ga előtt, annak múltjában találja magát. Törékeny képzelete ide-oda
csapong, alig bírja egybetartani. Vonaton utazik, makacsul, dühösen
rugdossa az előtte lévő ülést. Nem akarja, hogy mindez így legyen, elő-
re utálja a fiatalembert, aki majd lesz belőle. Legszívesebben lelökné
a vonatról, essen ki onnan, zuhanjon bele a képbe, váljon eggyé vele.
Gyerek akar maradni, mondhatni, egy kezdő, ha egyáltalán van ennek
még itt értelme. Mert gyereknek lenni inkább befejezés, lezárás, egy
folyamat vége, mely után már nem folyik semmi, abbamarad a képek
csodálatos rajzása, az együgyű kinyilatkoztatások kavalkádja. Vad játé-
kai, erőszakossága, sőt, brutalitása annak szól, aki ezt tette vele. Min-
den gyermek egy jóízű káromkodás, faggatása az üres egeknek, lázadás
a teremtés könyörtelensége ellen. Az önmagát megunt öröklét ször-
nyű fintora.

Igen, gyerek akar maradni, akiben nincsen semmi, csak a végtelen
benső táj, ahol nem múlik az a kurva idő. Miközben anyja egyfolytában
magyaráz, mutogat neki valamit, ő csak hajtogatja magában.

Hogy semmi más nincs, csak a táj. Értsd meg, anya, nincsen.

Bárka, 2014/5.

Fellinger Károly

JÁNOS

A karácsonyi ünnepek után még
egyszer sem szedte le az oly törékeny
díszeket a házuk előtti fenyő-
fáról, ha az az ötlete támad, hogy
áramot vezessen az izzókba, vagy-
is hogy a több méteres vezetékbe,
hát megteszi, minden lelkiismeret-
furdalás nélkül és minden alantas
meg hátsó szándékot kizárva, persze
nézzék csak paprikajancsinak, akár
július közepén, rozsaratáskor,
ha kipislan egy égő, ma még minden
további nélkül helyettesíthető
bármelyik láthatatlan égéssel.

Korunk, 2014/10.

Tóth Kinga

BÁNK 2014

a hős
kimerevedik mint a plakáton
két arcot készít a tükör felét egy kartonnal
takarja el

fáj ahogy beszél a fogsora
nagyobb a szájánál
egy ín kiszakad minden mondatnál
amikor elgondolkodik ahogy elhúzza
nem akarja mondani
ha felszakad látni majd a helyét
mint most ahogy húzza vár
hogyan eldőljön mondja ki

a kórus
fütyül a diszkógömbbel
elindul a kávéfőző nyekereg
a diszkógömb technót csinálnak

a végén
rohannak a tűzkerék előtt
a függönykarnis elkapja parókájukat
turnékocsik várnak a parkolóban
a kipufogó füstje kivonja
a festéket a szoknyákból
kettőt pördülnek a kötélén
egyet a nevük helyére
egyet a hazának

Spanyolnátha, 2014/5.

■ Tóth Kinga 1983-ban született Sárváron. Verset ír.

Maros András

PEZSGŐ ÉS POGÁCSA

Milyen típusú helyszínt válasszak? Sokat töprengtem rajta. Nem terveztem ugyan minden részletében megidézni a múltat, mégis azt gondoltam, célszerű volna olyan helyre csalnóm, ahol a beszélgetés várható témájához, a „szövegkörnyezethez” valamelyest passzolnak a díszletek. A szokásos választásaim – népszerű kávézók, forgalmas belvárosi éttermek – szóba se jöhettek, helyettük egy, a régi rendszerre emlékeztető, a nyilvánosság előtt eldugott zugra vadásztam. Olyan biztonságos terepen szerettem volna faggatni interjúalanyomat, ahol a lehető legotthonosabban érzi magát – már amennyiben ez a szó, hogy otthonos, még bármiféle jelentéssel bír olyasvalaki számára, aki évtizedek óta menekül önmaga és a múltja előtt. Csakhogy neki éppen a múltja a legérdekesebb, az az, ami őt meghatározza; egy konkrét évszám: 1980. Természetesen én is erről az időszakról készültem kérdegetni, mi másról?! Nehéz feladatnak ígérkezett. Biztosra vettem, hogy elege van a kíváncsiskodókból, utálja és kerüli az embereket; fél, hogy okostelefonok kijelzőjére kerül, onnan e-mail listákra, virtuális közösségi terekbe.

A Korszellem Bisztróra esett a választásom. Korábban sosem jártam itt, a szerkesztőségben ajánlotta egy gyakornok. Azt mondta, „a világ-végén van és retró”. Remekül hangzott.

Óbuda egyik mellékutcájába rejtették a Korszellemet. Tevékenységét a tulaj ittassellátóként határozta meg. Felülről négy emelet, oldalról két-két ötemeletes lakóház nyomja, préseli ezt a földszinti térből kiharított kis kocsmát, mely tökéletesen észrevétlenül húzza meg magát az épületsorban; szerénysége egyúttal magabiztosságot is hirdet, hogy tudniillik nem tart igényt új vendégekre, megteheti, hogy bujkál, a törzsfogyasztók kiszolgálása elegendő munkát ad a személyzetnek, elegendő bevételt a tulajdonosnak, nem kell több. Ha a magamfajta, nehezen tájékozódó járókelő átugorja tekintetével a csöppnyi kirakatot (benne az aprócska faasztallal), a bejárat végképp el fogja kerülni a figyelmét. A szeszű ajtó úgy olvad bele a környezetébe, akár egy krimi esti jelenetében a házfalhoz simuló, arra plusz vakolati réteggént rákenődő üldözőt, aki csak akkor ugrik elő és lesz újra háromdimenziós ember, amikor végérvényesen meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő. Felirat sehol. Miután kétszer elyalogoltam a Korszellem előtt, útbaigazítást